

Johanna Spyri
HEIDI
FETIȚA MUNTILOR

Editura Ion Creangă

Capitolul 1 SPRE MUNȚII ÎNALȚI

Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici mirosul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducînd de mîna o fetiță cu obraji aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta pe ea două sau chiar trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfofolită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuti cu ținte, părea mai voinică — o făptură durdulie care se cățara anevoie pe povârnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă cam de o oră, cînd pătrunseră în micul Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tineretelor noastre. Sătenii o recunoscuseră numai la porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o chemau, ea le răspundea tuturor, fără să se oprească înainte de a ajunge pînă în dreptul unei case. Aici, o voce îi strigă din pragul unei uși închise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai departe, te-ai însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri; în clipa aceea, fetița își scoase mînuța din mîna ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășul ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse Heidi.

— Ei, dacă îți mai dai un pic de silință, nu mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră sînt sus.

O tînără rotofeie și drăgălașă țîșni de din căsuța cu pricina și li se alătură drumurile noastre. Fetița se ridică și porni în direcția femeilor, care se apucară să discute cu ea, să flegăre, forfecîndu-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, întrebă, la un moment dat, noua venită. Cumva micuța orfană rămasă după soră?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul meu, trebuie să rămîna.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mîna, Dete?! Cum poți face una ca asta? Pun în foc că bătrînul nici n-o să vrea să aibă așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetiței și datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Azi, am ținut-o la mine, dar te asigur, Bătrîna, că n-o să scap din pricina ei slujba ce mi-o oferă. Acum e rîndul bunicului să facă ceva.

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrînul atît de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știu? Bătrîna are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea,

nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, și-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amândoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu suflă! Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul însă ia-l de unde nu-i; de câteva clipe se desprinsese de cele două femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa.

Dete se opri; pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea pînă la Dörfli...

— Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii, toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strinse mîna tovarășei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi pînă la micuța cabană cafenie, aflată la cîteva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat și pășuni, era atît de veche și atît de dărăpănată, încît marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Cînd vîntul sufla cu putere, toate scîrțiau și trosneau în ea, din încheieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în virful muntelui, vîntul föehn ar fi smuls-o din pămînt și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-dimineață cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vîra două degete în gură și șuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele; era, dealtfel, singurul moment al zilei cînd Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea la vatră decît seara tîrziu, nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovarășia altor copii, decît tim-

pul cît să-și bea laptele și să mănînce o bucată de piine, și noaptea, cînd dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu cîțiva ani în urmă, răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte, era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasă, iar bătrînei îi spuneau cu toții, simplu, Bunica.

La început fetița îl urmări anevoie, sufocîndu-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea însă o vorbă și se uita cu uimire cînd la Peter, care zburda desculț pe pajiște verde, cînd la caprele lui ce se cățarau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe pantă abruptă, strecurîndu-se ușor printre stînci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așază pe jos și, după ce-și scoase la iuțală pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie. Își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Cînd se dezbracă și de cea de a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale ieșeau din mînecele scurte ale cămășuței. Împături totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, cînd o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strîmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescuse și mai mult văzînd grămada joara aceea de haine; căscă gura pînă la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespuse de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvilat de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: cîte capre are unde le duce și ce face toată ziua acolo sus?

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cel din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluit:

— Heidi, ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică și cea de toate zilele? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi, pe care abia ți i-am

cumpărat? Unde-s ciorapii tricotați cu mâna mea?

Fetița arată liniștită spre poalele povârnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-a-devăr, un pachet cu un moț roșu în vîrf, de bună seamă șalul de bumbac.

— Nefericito! strigă ea mînioasă. venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta pierdut mințile?

— Nu mai am nevoie de haine, Heidi, fără a părea cîtuși de puțin tu.

— N-ai pic de minte, copil neastîmțos se văita mătușa. Cine o să coboare să le aducă? Pînă acolo e drum de o jumătate de oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut și să dai fuga și adu pachetul...

— Nu pot, și așa sînt în întîrziere, a spus Peter neclintit, cu mîinile în buzunari.

— Dacă stai și te zgîiești așa la mine, nu alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mătușa Dete, vino-ncoace, să-ți dau ceva frumos.

Și rostind aceste cuvinte, îi arătă un pachet strălucitor. Așa stînd lucrurile, Peter se învîrte zburînd, de parcă ar fi avut aripi și iute pîchetul la subsuoară și se învîrte de repede, încît mătușa nu putu să-l urmărească cînd îi dădu banul cîștigat pe

După trei sferturi de oră de mers, mica grupă ajunsese la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în fața vânturilor, dar și a soarelui și de unde se embrățișai cu privirea întreaga vale. În spatele pășunii se înălțau trei brazi bătrâni, cu crenelurile mari și stufoase, iar mai sus se întindeau multe povârnișuri, acoperite de iarbă, ce se pierdeau departe în niște stînci abrupte și pleoștite.

Unchiul ședea pe o bancă în fața cabanei. El ținea pipa în gură și cu mâinile pe genunchi, se gândea liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe mânășă Dete în urmă și Heidi ajunsese sus cea dintâi. Se duse direct la bătrîn și întinzîndu-i mîna îi spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Hm! Ce vrei să spui? întrebă bătrînul cu o voce aspră, strîngîndu-i mînuța și măsurînd-o îndelung cu ochii lui iscoditori, de sub sprîncenele stufoase.

Heidi îi infruntă privirea fără să clipească și nu se mai sătura să-l cerceteze pe acest bătrîn cu barba lungă și cu sprîncenele dese și negre, ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosisi și mătușa, însoțită de Peter, care la un moment dat se oprise să vadă ce avea să se întîmple.

— Bună ziua, Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrîn. Ți-am adus-o pe Heidi, fețele lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o vei recunoști, căci n-ai mai văzut-o de cînd avea un an.

— De ce-ai adus-o? întrebă tăios bătrînul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și așa ai întîrziat. Și nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crîcnească și își luă numai decît tîlpășița. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămînă.

— Acum e rîndul dumitale s-o ții, răspunse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

— Aha, făcu bătrînul, aruncîndu-i o privire sfredelitoare. Și dacă micuța se plictisește cu mine și începe să plîngă, ce mă faci?

— Treaba dumitale; nici pe mine nu m-ai ajutat nimeni cînd m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și așa destule necazuri cu mama. Acum, însă, trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decît, faci cu ea ce vrei. Dacă moare, dumneata o să fii de vină și n-o să fie asta singura ispravă pe care ai avea-o pe cuget.

Dete era ușor tulburată, se încălzise vorbind și o luase gura pe dinainte. La ultimele ei cuvinte, bătrînul se ridică de pe bancă și o privi atît de fioros, încît ea se sperie și se dădu cu cîțiva pași înapoi. Bătrînul ridică brațul și spuse poruncitor:

— Pleacă, și să nu te mai vad pe aici!

Dete nu așteptă să i se spună de două ori.

— La revedere, Unchiule, la revedere Heidi! strigă ea și, într-o clipă, o rupse la fugă și nu se mai opri decît în vale, la Dörfli...

Capitolul 2 LA BUNICUL

De îndată ce Dete se făcu nevăzută, bunicul se așeză din nou pe banca lui. Trăgea adânc din pipă și pufăia de zor, scoțind întruna nori mari și albi de fum; în timpul acesta, stătea cu privirea ațintită în pământ și nici o vorbă nu ieșea din gura lui. În așteptare, Heidi se uita cu plăcere în jurul ei. Mai întâi, descoperi staulul caprelor, lipit de cabană, și băgă de seamă că e pustiu. Merse apoi mai departe cu cercetările ei și ajunse în spatele cabanei, la brazii cei falnici și bătrâni. Aici, vântul sufla tare și se furișea printre ramuri cu atîta repeziciune, încît stîrnea în preajma lor un freamăt tînguitor.

Heidi se opri să-l asculte. Văzînd-o cum stă nemișcată, bătrînul o întrebă:

— Ei, și acum ce-ai vrea să faci?

— Aș vrea să mă uit cum arată cabana pe dinăuntru, răspuse Heidi.

— Bine, vino! Și ridicîndu-se în picioare, bunicul se îndreptă spre intrarea în cabană. Dar ia-ți și hainele, se grăbi el să adauge, pe un ton poruncitor.

— Nu mai am nevoie de ele, răspuse Heidi.

Bunicul se întoarse cu mirare spre nepoata lui, ai cărei ochi negri, ce ardeau de nerăbdare, trădau dorința ei nestăvilită de a afla ce

anume se ascundea în interiorul cabanei.

„Nu e lipsită de bun-simț“, spuse el șoaptă, apoi, cu voce tare, adăugă:

— De ce nu-ți mai trebuie?

— Fiindcă mie îmi place mai mult să ușoară, ca să pot umbla așa cum umblă prele.

— Mă rog, asta poți să faci, dar, pînă alta, ia-ți hainele. O să le punem la păstrare în șifonier. Pricepi?

Heidi îl ascultă.

Bătrînul deschise ușa și intrară amîndoi într-o odaie destul de încăpătoare, ce se întindea pe toată lungimea cabanei. Heidi azvîrlă hainele în șifonier cu atîta nepăsare, de parcă ar fi vrut să le amestece în vălmășagul acestuia, spre a nu le mai găsi niciodată. Apoi, rotîndu-și privirea prin odaie, întrebă:

— Eu unde o să dorm, bunicule?

— Unde vrei, răspuse bătrînul.

Fetei îi plăcu răspunsul. Cercetă cu atenție întreaga încăpere și deodată ochii ei descoperiră, lîngă patul bunicului, o scăriță. Sări pe ea și pătrunse în pod, unde în dreptul unei grămezi de fin proaspăt, cu miros îmburător, se ridica o lucarnă rotundă, prin care Heidi vedea întreaga vale.

— Aici vreau să dorm, bunicule! strigă Heidi, fericită. Vino și tu să vezi ce frumoasă e aici!

— Știu, răspuse bătrînul, cu voce moală.

— Vreau să-mi fac patul; nu-mi aduci cearșaf?

— Păi, să-ți aduc, ce să fac... spuse bătrînul, și, scotocind cu răbdare prin dulap, găsi în cele din urmă o bucată de pînză aspră. Sări cu ea în pod unde, între timp, fetița pregătise lîngă lucarnă un culcuș de toată museșea.

— E bine făcut, spuse el; uite, ți-am adus și un cearșaf, ia-l și întinde-l.

Bucata de pînză era atît de grea, încît fetița abia o putu ridica de jos. Cum era însă de mult de mare, îi strecură marginile sub grămada de fin, așa fel încît culcușul semăna acum cu un pat în toată regula.

— Dar ce-ai zice dacă mai întâi am minca ceva? întrebă bunicul.

Prinsă cu pregătutul patului, Heidi uitase de toate, dar vorbele bătrînului avură darul să-i aducă aminte că e lihnită de foame. Dimineața, în zori, înainte de plecare, mîncase o bucată de pîine și băuse o ceașcă de cafea cu lapte; de atunci, însă, bătuse atîta amar de drum fără să pună nimic în gură și asta îi stîrnise o poftă de mîncare nemaipomenită. De aceea spuse fără să se codească:

— Da, n-ar fi rău.

— Atunci, dacă sîntem de aceeași părere, să coborîm...

Ajuns în odaie, bunicul se apropie de vatră, luă ceaunul mare și în locul lui atîrnă un altul mai mic, apoi se așează pe un scăunel cu trei picioare și încinse un foc puternic, la ale cărui flăcări conținutul ceaunului începu repede să fiarbă. După aceea, înfipse într-o furculiță lungă o bucată mare de brînză și se apucă să o învîrtească încet deasupra focului, așa fel încît să se moaie și să se rumenească pe îndelete. Heidi îl urmărea cu cea mai mare atenție; în timpul ăsta îi veni în minte o idee și deodată nu-și mai găsi astîmpărul. Cînd bunicul se întoarse și se îndreptă spre masă, cu ceaunul aburind și cu brînză în vîrfurile furculiței, masa era gata pusă. Căci Heidi, istețată, nu stătuse degeaba și, în timp ce bătrînul trebăluia pe lîngă vatră, ea scosese la iuțea din dulap pîinea, două farfurii și două cuțite și le așezase frumos pe masă.

— Mă bucur că te-ai gîndit la treaba asta, spuse bunicul întinzînd brînză pe pîine.

Cînd văzu ceaunul, Heidi își dădu seama că mai lipsește ceva și se repezi din nou la dulap. Negăsind în el decît o singură ceașcă, mai luă și un pahar.

— Foarte bine, o lăudă bunicul, văd că știi să te descurci: dar, ia spune tu, unde vrei să stai?

Cum singurul scaun din casă era ocupat de bătrîn, Heidi trase de lîngă vatră scăunelul cu trei picioare și se așează pe el.

— Ești prea mică și nu ajungi pînă la masă, băgă de seamă bunicul și, apropiind

scaunul lui de scăunelul fetei, îi făcu o suță numai pentru ea. După aceea, îi u o ceașcă cu lapte cald și-i dădu o felie pîine cu brînză rumenită, iar el se așează pe colțul al mesei și o privi îndelung. Fetița a ceașca și o dădu peste cap dintr-o suță și apoi scoase un geamăt de mulțumire.

— Ești sigură că-ți place laptele ăsta? întrebă bunicul

— Niciodată n-am mai băut un lapte de bun.

— Atunci să-ți mai dau o ceașcă.

— Mulțumesc, bunicule, răspunse Heidi mușcînd cu poftă din tartina cu brînză.

După ce isprăviră de mîncat, bătrînul duse să rînduiască prin staul, iar Heidi se mări cu atenție să vadă cum mătură ștergutele și să ia dintr-un coș un fînă proaspăt pentru caprele lui. După aceea, trară apoi împreună într-o mică magazie unde bunicul luă trei bețe frumos cioplite și scîndură pătrată în care făcu la repezeală găuri, și în fiecare dintre cele trei găuri i duse cîte un băț. Cînd totul fu gata, Heidi mase mută de admirație văzînd în fața ei scaunul cu trei picioare, asemănător cu cel din odaie, atîta doar că era ceva mai înalt.

— Ce te uiți așa? o întrebă bătrînul.

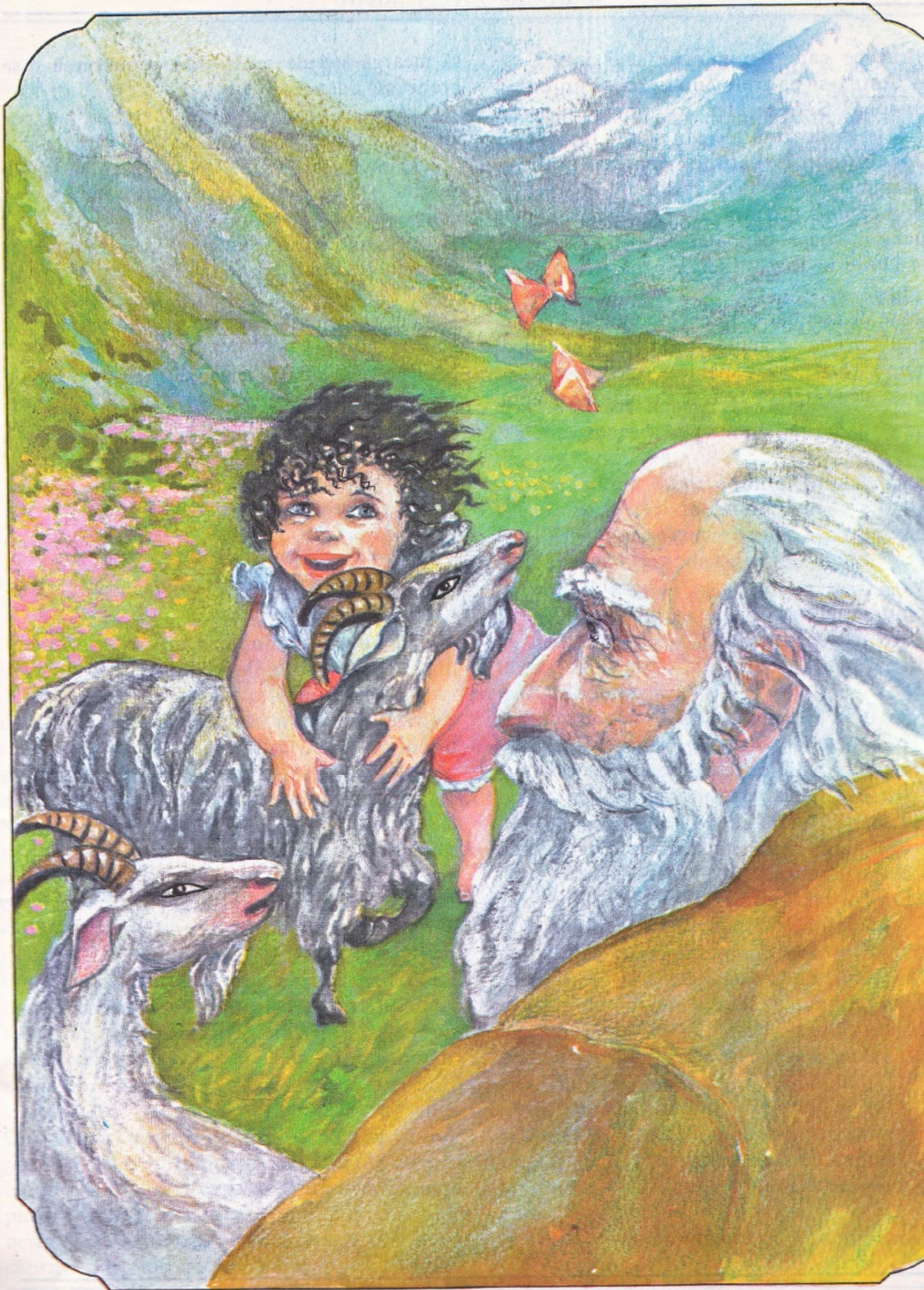
— Țasta... ăsta e scaunul meu... ce rețetă l-ai făcut!...

Cu un ciocan și cîteva cuie în mînă, bunicul începu apoi să dea tîrcoale cabanei și cînd în cînd, mai bătea pe ici pe colo cîte un cui, ca să întărească locurile mai slabe. Heidi se ținea după el pas cu pas și nu-i scăpa nimic din ceea ce făcea bătrînul...

În dreptul cabanei, turma se mai doborîu un pic.

La un moment dat, două capre frumoase, una albă și alta tîrcată, se desprinseseră din turmă și se apropiară de bunicul, înjurîndu-l și, apropiindu-se de bunicul, îi pură să-i lingă mîinile; ele știau că, în fiecare seară, bătrînul le așteaptă cu obișnuitul de sare.

Peter nu mai zăbovi nici o clipă și își dădu drumul mai departe de drum, coborînd spre Dörfli și zglobia sa turmă. Heidi, în culmea fetei, se sărea neastîmpărată de la o capră la alta.

nu știa pe care s-o mîngîie mai întii.

— Astea-s caprele noastre, bunicule? Amîndouă? Și-o să stea tot timpul aici, cu noi? Și-o să doarmă aici, în staul? întreba ea de zor, în timp ce bătrînul abia mai prididea cu răspunsurile la fiecare din întrebările ei.

Cînd caprele încetară să-i mai lingă mîinile, bunicul îi spuse nepoatei:

— Du-te în casă și adă o cană și o bucată de pîine.

Fetița îl ascultă și într-o clipită fu înapoi. Bunicul începu să mulgă capra albă și, după ce umplu cana cu lapte și tăie o felie de pîine, îi spuse nepoatei să bea și să mănînce, apoi

să meargă la culcare. Îi ură noapte bună și grăbi să adauge:

— Vezi că mătușa Dete ți-a lăsat uchet cu niște cămășuțe și alte lucruri de brăcămintе. Sînt jos, în dulap. Dacă ai de ceva, ia de acolo. Între timp, eu mînc cu caprele în staul.

— Noapte bună, bunicule, noapte bună alergînd în urma bătrînului, care tocmai părea cu caprele în spatele cabanei, mai o dată: Bunicule, bunicule, ai uitat să-mi cum le cheamă!...

— Pe cea albă o cheamă Fulg-de-nepe pe cea tîrcată, Pestrița...

3

Capitolul 3 LA PĂȘUNE

A doua zi, dis-de-dimineată, un fluierat strident o trezi pe Heidi din somn și, când deschise ochii, o rază strălucitoare ce se strecura prin lucarnă pînă la culcușul ei făcea ca totul în pod să lucească de parcă ar fi fost poleit cu aur. Se uită uimită în jurul ei, nemaștiind unde se află. Când auzi însă vocea bunicului, își aduse aminte de toate întâmplările din ajun, de urcușul pe panta abruptă a muntelui și, îndeosebi, de momentul despărțirii de bătrîna mătușă Ursula, care asurzise rău de tot și veșnic se plîngea de frig; de aceea mai tot timpul și-l petrecea lîngă focul din bucătărie, ori lipită de soba din odaia mare. Sărăcuța nu mai auzea aproape deloc și Heidi, ca să poată fi supravegheată, trebuia să se joace mereu prin preajma ei; așa se face că deseori copila se simțea încătușată și nu o dată fusese ispitită s-o zbughească în uliță. Cu atît mai mare îi fu bucuria cînd se trezi în noul ei cămin. Amintirea celor văzute cu o zi înainte și gîndul la ce avea să mai vadă îi umpleau inima de bucurie. Și, mai ales, ardea de nerăbdare să revadă cît mai repede cele două căprițe. Sări sprintenă în picioare, se îmbracă

în cîteva minute, coborî scărița și ieși fugăfața cabanei. Peter era acolo, cu turma lui iar bunicul tocmai dechidea staulul să ia Fulg-de-nea și Pestrița. Alergă în întîmpinirea celor două prietene, strigînd de zău: „Bună ziua!”

— Vrei să te duci și tu cu ele la păscut? — zise Heidi. — Trebuie să aștept să se termine trebă bunicul.

Heidi sări în sus de bucurie.

— Atunci, mai întîi du-te de te spală, de alta, dar aici, să știi, trebuie să fii foarte curată, dacă vrei să nu rîdă de tine soarele pe cer. Uite, totul e pregătit, spuse bătrîna arătîndu-i un lighean cu apă.

Fetița zbură într-acolo și începu să se spele de zor.

Între timp, bunicul intră în cabană și chemă pe Peter după el.

— Hei, general al caprelor, vino încoace să adă și sacul tău de merinde.

Peter îl ascultă și se duse.

— Deschide-l, ce stai! îi mai spuse bunicul cu glas poruncitor și în clipa următoare scoase din sac un codru zdravăn de pîine și o bucată mare de brînză.

Peter căscă ochii cît cepele, atît era mirat, căci numai porția de pîine era de două ori și el știa cîte ori mai mare decît felia de pîine pe care gră care alcătuiseră prînzul său amar.

— Vezi, ai grijă, mai adăugă bunicul; adăugă și lapte, căci ea nu știe să bea de la ugerul caprei. Și te mai rog să fii cu ochii în patru, să nu cadă de pe stînci. M-ai înțeles?

În clipa aceea apărură Heidi.

— Ei, ce zici, bunicule, acum o să mai rădă soarele de mine? întrebă ea cu mîndrie.

Se frecase bine cu o cîrpă aspră, pe gît, pe brațe și pe obraji, de unde se roșise pielea ca la focul. Bunicul zîmbi ușor.

— Nu, acum n-o să aibă de ce să rîdă. Ține minte, deseară va trebui iar să te spală, căci, după o zi de zbugheală cu caprele, te întorci acasă neagră ca smoala. Ei, și acum, la drum!

Trupa porni cu voioșie pe povîrnișul ce ducea spre pășune. Peste noapte, vîntul risipi

de pe cer ultimii nori și bolta avea acum o culoare de un albastru fermecător.

Frumusețea sclipitoare avu darul s-o încinte pe Heidi în asemenea măsură, încît mititica uită de Peter și de capre. Se simțea atrasă în toate părțile și nu mai prididea cu culesul florilor, în dorința de a-și împodobi odaia cu toate culorile pajiștei. Și nu se lăsă pînă cînd nu-și umplu poala șorțului cu flori. Peter avea destulă bătaie de cap cu caprele. Săreau, zvăpăiate, și se împrăstiau care încotro, încît sărăcuțul era silit să fluiere și să pocnească tot timpul din bici, ca să le aducă înapoi pe cele mai plimbărețe.

— Unde ești, Heidi? strigă el deodată, cu tulburare în glas.

— Aici, îi răspunse o voce, dar Peter nu văzu pe nimeni, căci Heidi se așezase în spațele unei movile, în mijlocul unui cîmp cu flori ce îmbălsămau aerul.

— Vino-ncoace, să nu cazi de pe stînci, așa a zis bunicul!

— Dar unde sînt stîncile? întrebă Heidi fără să se miște, trăgînd în piept, cu nesaț, parfumul amețitor al florilor.

— Sus, sus de tot, acolo unde ai să vezi dată și un vultur cloncănitor...

Încurajată de această promisiune, veni numaidecît, cu șorțul încărcat de flori.

Deodată, micul păstor începu să fluiere și să strige ceva în gura mare. Heidi nu știa ce înseamnă asta, în schimb caprele știau că Heidi se așezase în spațele unei movile.

clipa următoare sosiră în goană, una după alta. Turma era adunată la un loc. Cîteva capre pășteau liniștite, altele parcă de plictiseală se hîrjoneau izbindu-se ușor cu coarneau. Heidi dădu fuga în mijlocul lor și nu mai putea de fericire văzînd ce frumos se joacă animalele. Se apropia de fiecare în parte, să le cunoască mai bine, căci se deosebeau între ele, fie printr-un semn, fie printr-o purtare aparte.

În acest timp, Peter se duse să aducă sacul cu merinde, așternu masa pe jos, apoi făcu împărțea cinstită, așa cum primise poruncă, punînd porțiile mai mari în partea fetei, porțiile mai mici în partea lui și cana la mijloc.

După aceea, o mulse pe Fulg-de-nea și umplu cana de lapte proaspăt și gustos, și o chemă pe Heidi, care nu se mai sătura jucîndu-se cu caprele. Era atît de zglobie și zburdalnică, încît Peter fu nevoit să mai repete de cîteva ori chemarea pînă cînd fetea, zărind masa întinsă pe iarbă, începu să țopăie și mai tare de bucurie.

— Haide, e timpul să mîncăm, treci la masă, îi porunci Peter.

— Laptele e pentru mine? întrebă Heidi.

— Da, și bucățile astea mari de pîine și brînză tot ale tale sînt.

Fetea dădu cana peste cap, dintr-o răsuflare, și Peter i-o umplu din nou. Apoi Heidi rupse pîinea în două și-i întinse lui Peter bucata mai mare și toată brînză. Băiatul se codea, minunîndu-se un pic, căci în viața lui nu căpătase dintr-o dată atîta mîncare.

— Ia, e pentru tine, mie îmi ajunge cît am, îi spuse fetea, cu o voce convingătoare.

Dîndu-și seama că tovarășa lui nu glumește, luă darurile și, plecînd fruntea în semn de mulțumire, mîncă pe săturate, cum nu mai mîncase vreodată un păzitor de capre...

Deodată Peter sări în picioare ca fript și o luă la goană după zvăpăiata Pestița, care pornise în căutare de iarbă mai fragedă, spre marginea prăpastiei. Se repezi s-o prindă, dar căzu; atunci o apucă iute de un picior; mirată de încercarea lui de a o opri din drum capra

începu să se zbată. Speriat, Peter o chemă Heidi în ajutor, nu de alta, dar afurisita ținea din răsputeri și el nu avea cum să se descurce. Heidi rupse la iuțea un smoc de iarbă grasă și îl întinse Pestiței, care se potolise din senin și încetă să se mai smucească. Pe se sculă în picioare, mîna capra salvată și locul unde păștea întreaga turmă, apoi luă buciul, pregătindu-se s-o pedepsească bine pe novată. Pestița tremura ca varga, atît era înspăimîntată. Văzînd-o în halul ăsta, Heidi strigă:

— Nu, Peter, nu da în ea, uite ce speriată e, sărăcuța!...

— Trebuie să-i dau o lecție, ca să ține minte.

Dar Heidi nu-i dădu răgaz și izbucni în căldură în glas:

— Nu, nu vreau, nu vreau s-o doară!

Văzînd privirea ei rugătoare, Peter lăsă buciul în jos și spuse:

— Bine, nu-i fac nimic, dar pentru asta dai și mîine porția ta de brînză cu pîine.

Heidi căzu numaidecît la învoială, ba, și mai mult, îi făgădui să-i dea în fiecare zi mîncare atît de mult rîvnită, cerîndu-i în schimb să nu mai bată niciodată caprele ei dragi. Și asta micuța poznașă se întoarse nepedepsită în mijlocul suratelor ei.

Ziua trecu repede și soarele, ce coborîse asfințit, se pregătea să se ascundă în spațiile munților. Heidi se așeză din nou pe iarbă să admire încă o dată covorul de flori ce se lăsa pe a se înălța în bătaia ultimelor raze ale zilei.

Deodată însă fetea sări în sus și începu să strige:

— Peter, Peter! Au luat foc munții! Uite totul arde acolo sus! Ghețarul, cerul, stîncile, zăpada și brazii, toate sînt în flăcări și fetea s-a întins pînă dincolo de stînci, unde stău în turul cloncănitor.

— Așa se întîmplă aici în fiecare seară, îi spuse Peter foarte liniștit.

— Și ce-i asta? întrebă Heidi, învîrtîndu-se în loc ca să privească uriașul foc ce o înălța în jur.

— Nimic, ce să fie, e ceva ce vine din

sine, încercă să-i explice ciobănașul.

Heidi nu mai putea de fericire că îi fusese dat să vadă, într-o singură zi, atâtea lucruri noi și interesante, încît la întoarcere le rî-

dua pe toate în mintea ei, fără să scoa-
vorbă. Cînd, în sfîrșit, zări cabana, o rup-
fugă, îndreptîndu-se spre bunicul ei care
dea pe banca de sub brazii cei bătrîn-

Capitolul 4 LA BUNICA

Zilele treceau. Soarele răsărea la fel de strălucitor ca în fiecare zi, iar ciobănașul Peter venea mereu cu caprele lui s-o ia pe Heidi, și, ca de obicei, să meargă cu turma la pășune. Viața în aer liber avu darul s-o schimbe pe Heidi, dîndu-i o înfățișare de copil robust și sănătos; era veselă și fericită ca păsările de munte, ce trăiesc în arbori sau pe plaiurile verzi, iar obrazii i se rumeniseră în bătaia strălucitoare a soarelui de vară.

Dar iată, trecu și toamna și iarna bătea stăruitor la ușă. Vîntul începu să prindă putere și sufla din ce în ce mai tare peste munți. Cînd era mai vijelios, bunicul o oprea pe Heidi acasă, spunîndu-i:

— Azi nu te duci nicăieri; rămîi cu mine! Dacă ai urca, vîntul te-ar lua pe sus și te-ar azvîrli în prăpastie.

Peter se întristă la gîndul zilelor pe care va trebui, de acum încolo, să le petreacă singur, printre crestele înalte.

După-amiază, în timp ce Heidi și bunicul stăteau de vorbă, auziră deodată un tropăit în pragul ușii. Cineva își scutura de zor zăpada bătătorită pe tălpile ghetelor. Apoi ușa se deschise și în casă intră Peter păstorul, cu hainele acoperite de zăpadă înghețată.

— Ei, generale, dacă ai intrat în luptă, ai

nevoie să mai prinzi nițică putere.

Și rostind aceste cuvinte, bunicul se dreptă spre dulap, iar Heidi se grăbi să trăsca scaunele mai aproape de masă. Acum avu în casă mai multe scaune, căci bunicul fusese silit să mai facă și altele, nu de alta, că Heidi se ținea veșnic scai după el și unindu-se vedea lucrînd, acolo voia să se așeze și ea. Făcuse chiar și o băncuță, pe care o bătușă o pusese pe o pită de perete. Peter căscă ochii cît cepele la atîta mirare cînd zări bucata groasă de pâine pe o felie de pâine tot atît de groasă pe care bătrînul i-o puse în față. Sărăcuțul nu înfruptase în viața lui cu atîta slănină la singură masă. După ce mîncară pe săturat și cu veselie luă sfîrșit, Peter îi mulțumi bunicului pentru masă și luîndu-și rămas bun de la amîndoi, dădu să plece, dar, cînd să trece pragul, își mai aduse aminte de ceva și se întoarse:

— Mai vin eu pe aici, într-una din zile, dar și tu, Heidi, ar trebui să vii o dată să vezi pe bunica; mereu mă întrebă de tine și ar vrea tare mult să te cunoască.

Heidi era tulburată și nu-și mai găsea liniștea la gîndul că cineva dorește s-o vadă. După ce se face că a doua zi, cum se deșteptă de somn, îi spuse bunicului:

— Azi trebuie să mă duc la bunica. Mă treaptă.

— Nu se poate, zăpada e prea mare, și nu poți pune bătrînul, visător.

Heidi însă nu se lăsă și trei zile în șir să petă aceleași cuvinte.

A patra zi, zăpada din jurul casei se făcu ca gheața și un soare vesel își strecura, în fereastră, razele sale jucăușe. De data asta Heidi îi spuse și mai stăruitor bunicului că trebuie să meargă neîntîrziat s-o vadă pe bunica; nu-i frumos, adăugă ea, s-o faci să teptea atîta timp. În cele din urmă, bunicul lăsă înduplecat și, luînd sacul de pe culcușul copilei, spuse:

— Bine, atunci să mergem.

Brazii erau îmbrăcați într-o haină de zăpadă înghețată și sclipeau orbitor, în bătaia soarelui.

— Bunicule, vino iute să vezi! Brazii noștri s-au acoperit de argint, strigă Heidi, sărind de bucurie pe zăpada întărită de ger.

Bunicul scoase din magazie o săniuță încăpătoare și, după ce se așeză, luă fetița în brațe și o înveli în sacul cel gros. În sfârșit, porniră. Săniuța aluneca la vale cu asemenea repeziciune, încât Heidi era încredințată că zboară la iuțală ca păsările și, de atîta fericire, dădea din picioare și nu-și mai găsea astîmpărul. Bunicul opri săniuța chiar în dreptul casei lui Peter și, după ce o ajută pe Heidi

să coboare, îi spuse:

— Cum începe să se întunece, te întorci acasă, dar vezi, ai grijă, drumul e primejdit.

Apoi, răsucindu-se în loc, porni la drum, trăgînd sania după el.

Heidi împinse o ușă și se trezi într-o încăpătură scundă și întunecoasă, în mijlocul căreia se afla o vatră și o masă cu cîteva căni pe ea. Era bucătăria. În fundul bucătăriei se vedea altă ușă. Heidi o deschise și pe asta, și așa își dădu seama că nu intrase într-o casă de păstori, cu o singură odaie mare și cu un

de fin deasupra, așa cum era cabana Unchului din munți, ci într-o casă de oameni nevoiași. În a doua încăpere, Heidi o găsi pe mama lui Peter, cîrpind ceva în fața unei măsuțe, iar într-un colț al odăii zări o bătrînă girbovă, care lucra de zor la roata de tors. Heidi se apropie de ea și-i spuse:

— Bună ziua, bunico! Uite, am venit, m-ai așteptat mult?

Apoi apucă mîna întinsă de bătrîna care, după ce stătu un pic pe gînduri, începu:

— Tu ești fetița aceea care trăiește acolo sus, la bunicul? Și te cheamă Heidi, nu-i așa?... Dar cum se face că ai mîinile atît de calde? o întrebă ea, fericită c-o avea pe micuța Heidi în preajma ei.

Heidi îi povesti cum a coborît cu sania împreună cu bunicul ei și cu ce grijă a înfășurat-o el în sacul cel mare și gros, ca să nu-i fie frig...

— Hai, copila mea bună, vino aici să-ți spun ceva; eu, ce e drept, de văzut nu mai văd, dar de auzit aud încă foarte bine, și cuvintele frumoase rostite de tine mi-au înduioșat inima. Hai, vino și te așează lîngă mine și povestește-mi ce faci tu acolo sus, la bunicul tău.

Pe vremuri, l-am cunoscut foarte bine, dar de ani de zile nu mai știu nimic despre el, decît ce aud de la Peter.

În sfîrșit, Heidi se liniști și spuse:

— O să-l rog pe bunicul să-ți dea înapoi vederea și să-ți repare cabana ca să poți dormi în tihnă și să nu-ți mai fie frică nicio dată.

Bunica tăcea mulțumită, ascultînd-o pe Heidi cum îi povestește despre viața ei acolo sus, în munți, despre zilele lungi petrecute împreună cu Peter și despre toate minunățiile pe care avea prilejul să le vadă. Heidi îi mai povesti apoi ce a făcut bunicul în ceasurile îndelungate, cînd a stat ea tot timpul lîngă el; ba o ceșcuță, ba o lingură, ba o iesle pentru finul caprelor, și tot așa mereu făcea cîte ceva. Și-i mai spuse bătrînei cîte mai aveau de făcut și bătrîna o asculta cu atenție și numai din cînd în cînd îi spunea Brigittei:

— Auzi, auzi ce spune mititica?

Povestirea copilei fu tulburată de intrarea lui Peter, care, văzînd-o pe Heidi, amuimire.

— Cum, te-ai și întors de la școală?! Bunica mirată. De mult n-a mai trecut pămiază atît de repede. Ei, cum a fost școală? Mai ai mult pînă ai să știi să citești? De cînd trag eu nădejde că într-o zi o să veți carte și o să-mi citești imnurile frumoase, din cartea mea de cîntece; s-a atîta amar de vreme de cînd nu le-am mai citit, încît aproape le-am și uitat... Păcat că veți așa de greu alfabetul.

— Să aprind lumina, spuse deodată mama lui Peter, care tot mai ședea la masa ei și se uita pe la hainele lui Peter. Ca să vezi, s-a săturat tunecat... După-amiază asta a trecut și pe mine foarte repede...

La auzul acestor cuvinte, Heidi se ridică de pe scaun, îi întinse mîna bunicii și, după ce îi luă rămas bun de la Brigitte și Peter, se îndreptă spre ușă. Bunica îi spuse lui Peter:

— Du-te cu ea de-o însoțește și vezi să nu cadă, și, mai cu seamă, ai grijă să nu-i fie frig. Ai cu tine măcar un șal? o mai întrebă bunica pe Heidi.

— Nu, nu am, răspunse ea pregătindu-se să plece, dar nu-ți fie teamă, bunico, să-mi fie frig. Și spunînd astea, ieși pe afară.

Bunica, îngrijorată că fetiței o să i se facă frig pînă sus la cabana bunicului, își trase șalul de pe ea și o rugă pe Brigitte s-o ajute din urmă și s-o înfășoare bine. Dar nici după apucară copiii să înainteze cîteva pași pe terasa înghețată, cînd apăru bunicul, care o luă în brațe pe Heidi și, după ce o învelise în sacul, îi spuse:

— Bravo, ești o fetiță cuminte, te-ai ține de cuvînt!

Heidi țîșnise atît de repede din odaia bunicii, încît Peter abia izbutise să o urmeze totuși, și el și Brigitte avură prilejul să vorbească cu cîtă grijă o învelește bunicul într-un sac gros și călduros.

Liniștiți, intrară amîndoi în casă și-i s...

seră bunicii de ce a fost întoarcerea lor atât de grabnică. Bunica se arătă foarte încântată și repetă de câteva ori aceste cuvinte:

— Cinste lui, cinste lui că se poartă așa frumos cu copilul! Ce bine ar fi s-o mai aducă! Fetița asta are o inimă de aur. Și ce frumos știe ea să povestească! Acum am și eu de ce să mă bucur pe lumea asta

Brigitte era de aceeași părere cu mama ei, iar Peter dădea din cap, în semn de încuviințare, și murmura:

— Eu știam mai de mult că e așa.

În timp ce urcau, Heidi îi vorbea bunicului despre tot felul de lucruri, dar, înfoclită cum era, vocea ei abia răzbătea pînă la urechile bătrînului.

— Stai puțin, fetițo, ai răbdare, îi spuse bunicul, la un moment dat; o să-mi povestești totul pe îndelete, de îndată ce ajungem acasă.

În timpul mesei, Heidi începu:

— Mîine trebuie să mergem iar la bunica, dar te rog să iei cu tine ciocanul și niște cuie, să-i bați oblonul și să-i mai dregi un pic cabana, căci, zău, toate scîrție și trosnesc acolo.

— Cine ți-a spus asta? întrebă bunicul.

— Cine să-mi spună? Nimeni. Am văzut eu, cu ochii mei. Nimic nu mai ține în casa aceea, iar furtuna face acolo atîta zgomot, că biata bunică se îngrozește la gîndul că o să le cadă casa în cap. Sărmana, e tare necăjită... Nu mai vede deloc și nu are pe nimeni să-i repare cabana, în afară de tine. Ce zici, bunicule, nu-i așa că ne ducem?

Rostise aceste cuvinte cu atîta căldură și atîta încredere, încît bătrînul o privi cu dragoste și spuse:

— Bine, bine, mîine coborîm împreună și dregem totul, ca să nu se mai sperie bunica de nimic.

Heidi sări în sus de bucurie și începu să țopăie voioasă, repetînd întruna vorbele bunicului:

— Mîine coborîm! Mîine coborîm! Mîine coborîm!...

Bunicul se ținu de cuvînt. A doua zi scoase iar sania din magazie și, întocmai ca înaintea cu o zi, porniră la vale cu aceeași viteză așezătoare.

Cînd ajunseră în fața ușii, bunicul oprit spuse nepoatei, la fel ca în ajun:

— Cum se întunecă, te întorci.

Heidi nici nu apucă să intre bine în casă cînd bunica strigă:

— A venit, a venit!...

Și cînd întinse mîinile spre Heidi, mai-înainte să răstoarne roata de tors, de atîta bucurie. Copila se așeză cuminte lîngă ea și începu din nou să povestească, ba de una, ba de alta, să-i pună tot felul de întrebări.

Deodată, casa începu să bubuie, zguduită de niște lovituri năpraznice. Însăpăimîntată, bunica izbucni:

— Vai de noi! Ne cade casa în cap. Nu spus eu? Ce ne facem?

Dar Heidi o prinse de mîini și o liniștindu-i:

— Nu te speria, bunico, nu te speria, e bunicul meu care îți repară oblonul.

— Ai auzit, Brigitte? Ai auzit? Să fie cu putință? Parcă nu-mi vine a crede... Dar Brigitte, du-te și vezi dacă într-adevăr e așa. Roagă-l să vină la mine să-i mulțumesc pe bunătatea lui.

Brigitte ieși afară și se aproprie de bunică care tocmai bătea niște cuie mari în birău casei.

— Bună seara, Unchiule! Bunica și cu mama am vrea să-ți mulțumim pentru fapta drăgăstăieșă și bună, căci, crede-mă, nu ne-a fost deloc ușor să găsim pe cineva să ne dreagă și să dregă un pic cocioaba asta dărăpănată. Bunica e tare bucuroasă să-ți mulțumească persoana.

— Să lăsăm asta! răspunse ursuz bătrînul. Apoi, întunecîndu-se la față, adăugă: văd că și singur ce-i de făcut...

Capitolul 5 DOI OASPEȚI

Iarna trecu pe nesimțite. Trecu și o primăvară, dulce, urmată de o vară frumoasă, și iată, a doua iarnă se apropia și ea de sfârșit. Heidi era mereu la fel de fericită ca păsările cerului.

Nu mai avea mult pînă să împlinească opt ani și învățase de la bunicul ei să facă o mulțime de treburi mărunte și folositoare. Printre altele, dădea singură de mîncare caprelor, care, ori de cîte ori îi auzeau glasul, behăiau de bucurie...

În timpul iernii, învățătorul din Dörfli i-a trimis bunicului vorbă prin Peter că fetița trebuia înscrisă la școală. Supărat, Unchiul din munți i-a răspuns învățătorului să vină singur dacă vrea să-i spună ceva și să-și ia gîndul că va da vreodată copilul la școală. Peter a dus răspunsul întocmai...

Fericită de reînvierea naturii, Heidi zburda voioasă în jurul bătrînilor copaci. Într-o bună zi, nu lipsi mult să pice pe jos de frică, văzînd în fața ei un om îmbrăcat în negru.

Acesta, dîndu-și seama de spaima copilului, spuse cu o voce blajină:

— Hai, nu-ți fie teamă, dă mîna încoace și spune-mi te rog, unde-i bunicul tău?

— Bunicul? E înăuntru, cioplește niște guri de lemn, îi răspunse Heidi liniștită.

Domnul îmbrăcat în negru era bătrînul pastor din Dörfli, care-l cunoscuse bine pe bunicul, pe vremea cînd acesta mai locuia în sat. Pastorul pătrunse în singura odaie a bunei, se aplecă asupra mesei de lucru, îi spuse:

— Bună ziua, vecine.

Tulburat din munca lui, bunicul răspunse privind-l cu mirare:

— Bună ziua, domnule pastor. Ce vînt aduce pe la noi? Dacă vă face plăcere să stați pe un scaun de lemn, poftim, vi-l ofer pe al meu...

Pastorul luă loc, apoi începu:

— E mult de cînd nu ne-am mai văzut, Heidi, și am să te rog să nu mi-o iei în rău de rău dacă te deranjez, dar am venit să stăm de vorbă despre o treabă foarte importantă. S-ar putea să știi care e rostul misiunii mele!...

Deodată, pastorul tăcu și se uită îndelung la Heidi care, din pragul ușii, îl privea plină de curiozitate.

— Heidi, du-te și vezi de capre, îi spuse bunicul pe un ton mai apăsător; dă-le sare și rămii cu ele pînă vin eu să te iau.

Fetița plecă numaidecît.

— Copilul ar fi trebuit să meargă la școală încă de iarna trecută. Învățătorul și-a trimis vorba în două rînduri, dar dumneata n-ai vrut să dai urmare cererii lui. Ce ai de gînd să faci cu fetița asta?

— Am de gînd să n-o trimit la școală, spuse bătrînul.

Uluit de acest răspuns, pastorul se uită îndelung la bunic, care, la rîndul lui, îl privea cu brațele încrucișate la piept.

— Și-atunci, ce vrei să faci cu ea? întrebă din nou pastorul, după un timp de tăcere.

— Ce să fac? Nimic. Crește la un loc caprele, îi merge bine și e fericită lîngă acc...

animale care, cel puțin, n-o învață nimic rău.

— Dar bine, copilul nu e nici capră, nici pasăre, ci o ființă omenească!... Dacă e adevărat că nu învață nimic rău de la aceste animale, e tot atât de adevărat că nu învață nimic altceva de la ele. Ar trebui totuși să se instruiască și a ajuns la vârsta când orice copil e dator să meargă la școală. Am ținut să-ți spun din vreme acest lucru, ca să ai un răgaz de gândire în timpul verii.

— Orice-ar fi, eu la școală n-o trimit, asta să știți, spuse bunicul, fără înduplecare.

— Îți închipui oare că nu există nici un mijloc de constrângere, dacă stăruiești în această hotărâre? De ce atîta îndărătnicie, tocmai din partea dumatăle, care ai colindat lumea și ai avut atîtea de învățat? Te credeam mai înțelept, Unchiule.

— Ați vrea, poate, se răsti bunicul tremurând de minie, ați vrea poate s-o trimit toată iarna, prin zăpadă, prin frig sau viscol, pe această copilă atât de gingașă, să bată zilnic drumul, preț de două ore, pînă în vale?! Ați uitat-o pe Adelheid, mama ei? Ați uitat cît era de nervoasă și cum umbla noaptea ca o somnambulă? Nu credeți oare că un asemenea efort ar putea s-o nenorocească? Să vină și să stea de vorbă cu mine cine-o pofti. Toate drepturile sînt de partea mea și-om vedea noi dacă mă poate sili cineva s-o dau la școală.

— Ai dreptate întru totul, spuse pastorul, pe un ton prietenos. Văd că iubești foarte mult acest copil. Dar tocmai în numele acestei iubiri ar trebui să faci ceea ce trebuia, de fapt, să faci mai de mult. Coboară în sat și trăiește din nou printre oameni. Ce viață mai e și asta, în pustietatea munților, departe de lume? Nu înțeleg cum de nu te răpune gerul și cum de îndură copilul iernile astea grele.

— Copilul are sîngele tînăr și o pătură bună să se învelească, răspuse Unchiul cu bunăvoință, iar lemne, slavă Domnului, avem întotdeauna din belșug. Puteți, dealtfel, să vă convingeți, dacă doriți. Magazia e veșnic plină și în cabana mea focul arde toată iarna, fără întrerupere...

Ridicîndu-se în picioare, pastorul îi întinse mîna Unchiului din munți și mai adăugă: Mă bizui pe înțelepciunea dumitale și sînt sigur că la iarnă te vei întoarce printre noi și vom fi iar prieteni, așa cum am fost odinioară.

Bunicul îi strînse mîna cu putere și-i răspunse cu tărie în glas:

— Aveți o părere prea bună despre mine, domnule pastor, și vă mulțumesc pentru asta, dar să nu vă așteptați că-mi voi schimba hotărîrea: nu, nu, copilul nu-l trimit la școală și nici eu n-am de gînd să mă duc să trăiesc în sat.

Apoi, bunicul rămase multă vreme tăcut și îngîndurat.

După-masă, cînd Heidi îl întrebă:

— Mergem la bunica? el răspunse morocănos:

— Azi, nu...

Iar a doua zi:

— Să vedem.

Nu apucară să strîngă bine masa, cînd alt oaspete apăru în pragul ușii: mătușa Dete purtînd o pălărie foarte frumoasă, cu perle colorate, și o rochie lungă, care mătura în urma ei.

Bătrînul o privea fără să scoată o vorbă, dar iată că mătușa Dete îi aduse o vorbă bună. Mai întîi, se bucură nespuse că Heidi arăta atât de bine — mai, mai să se recunoască — mărturisind în felul acesta gîndurile cu care o crescuse bunicul. Apoi ținu să spună că s-a gîndit mereu, în acești ani, cînd nu se mai văzuseră, că nu e drept să trăiești veșnic în seama lui povara unui copil atît de mic, și într-o zi i-a venit ideea s-o ducă în altă parte și uite, chiar azi, s-a ivit o ocazie nemaipomenită. În casa cea mai frumoasă din Frankfurt, trăia o familie de oameni foarte bogați. Aveau o fetiță bolnavă, paralizată, sărmana, care își petrecea tot timpul într-un scaun cu rotile. Nimic nu-i lipsea fîcărteței, avea tot ce-și dorea și învăța acasă, cu un preceptor; dar sărăcuța, se plictisea de moarte și părinții îi căutau o prietenă, care să nu se mîne cu nici un alt copil. Mătușa Dete descriu-o pe nepoata ei, le-a arătat ce fire de bună și dumnealor o așteaptă pe Heidi să vină neîntîrziat, la Frankfurt. Nepoata ar avea în fața ei un viitor, căci fetița era foarte bolnavă și părinții ei n-ar putea trăi fără un copil care să-i fie preajma lor.

— Ai isprăvit? i-o tăie scurt bunicul, cînd pînă atunci o ascultase fără să sufle o vorbă.

— Vai, izbucni Dete, te porți cu mine parcă aș fi o străină care îți îndrugă nușca pe ce bazaconii. Zău dacă te mai înțeleg. Nu cred să se găsească în toată valea Prattigheim vreunul care să nu-i mulțumească Domnului pentru o asemenea veste...

— Din partea mea, poți să duci vestea asta unde poțtești; nu te împiedic! Eu, însă, nu vreau s-o aud, o întrerupse morocănos bunicul.

Dete sări în sus, bosumflată:

— Ei bine, dacă-i așa, atunci să-ți spun și eu ce gîndesc: copila asta împlinește îndată opt ani și nu știe nimic; nu vrei să învețe și de aceea n-o trimiți nici la școală, nici la biserică. Toate astea le-am aflat jos, în Dörfli. Heidi e singurul copil al surorii mele și mă simt răspunzătoare față de ea. Acum îi suride norocul și nu vreau să lăsăm acest noroc să treacă pe lângă ea. De altfel, continuă ea din ce în ce mai supărată, mie prea puțin îmi pasă de ce spui dumneata, toată lumea e alături de mine. Dacă ții neapărat ca povestea să ajungă la tribunal, foarte bine; află însă, Unchiule, că mai sînt niște povești mai vechi de care, sînt sigură, nu-ți va face nici o plăcere să mai auzi...

— Bine, ia-o cu tine și stric-o! Dar să nu vă mai văd niciodată în ochii mei, pe nici una! Asta mi-ar mai lipsi, s-o aud și pe ea vorbind ca tine! strigă minios bătrînul și ieși afară, trîntind ușa în urma lui.

— L-ai făcut pe bunicul să fie rău, spuse Heidi necăjită.

— Nu-i nimic, se liniștește el; hai, îmbracă-te și să mergem, o grăbi Dete; unde-ți sînt hainele?

— Nu merg cu tine, răspuse Heidi.

— Cum poți să fii atît de proastă și de încăpățînată?! Nu l-ai auzit pe bunicul tău strigînd că nu mai vrea să te vadă niciodată în ochii lui? N-ai înțeles că vrea să pleci cu mine? Hai, nu te mai burzului așa! Nici nu știi ce frumos e la Frankfurt... Și apoi, dacă n-o să-ți placă și n-o să-ți placă, te întorci și gata povestea. Pînă atunci, numai bine îi trece și bunicului supărarea.

— Mă pot întoarce deseară? întrebă Heidi.

— Cînd vrei tu, îi răspunse mătușa, dar acum grăbește-te, căci vreau să ajungem în seara asta la Mayenfeld și mîine, dis-de-dimineață, să luăm trenul spre Frankfurt. Ai să vezi ce iute mergem cu trenul și ce repede poți veni înapoi...

— Unde te duci, Heidi? întrebă Peter cu uimire, zărindu-le pe cele două drumețe.

— Trebuie să plec cu mătușa Dete la Frankfurt, dar mai întîi vreau s-o văd pe bu-

nica. Mă așteaptă.

— Nu, nu, strigă Dete speriată și o a mai tare de mîină, ca să nu se poată smulge din strînsoarea ei; nu de alta, dar se teme nu cumva, văzînd-o pe bătrînă, Heidi să răzgîndească și să nu mai vrea să plece cînt la Frankfurt.

Peter dădu buzna în odaie și trînti măchitul de nuiele cu atîta putere, de se zgîntoia toată casa. Bunica se sperie îngrozitor și se dădă în picioare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă mama lui Peter, cu calmul ei obișnuit. De ce ești așa supărat?

— Ne-au luat-o pe Heidi, bolborosînd gata să plîngă.

— Cum, cine? întrebă bunica, îngrijorată.

A înțeles numaidecît. Brigitte tocmai în vestise că mai devreme o văzuse pe Dete cînd spre cabana Unchiului din munți să fugă grabă și tremurînd din tot corpul, deschisă geamul și strigă:

— Dete! Nu ne fura fetița!

Dete bănuia de unde veneau aceste chemări și, strîngînd ca într-un clește mîna copilului, trase după ea, alergînd la vale din răspund.

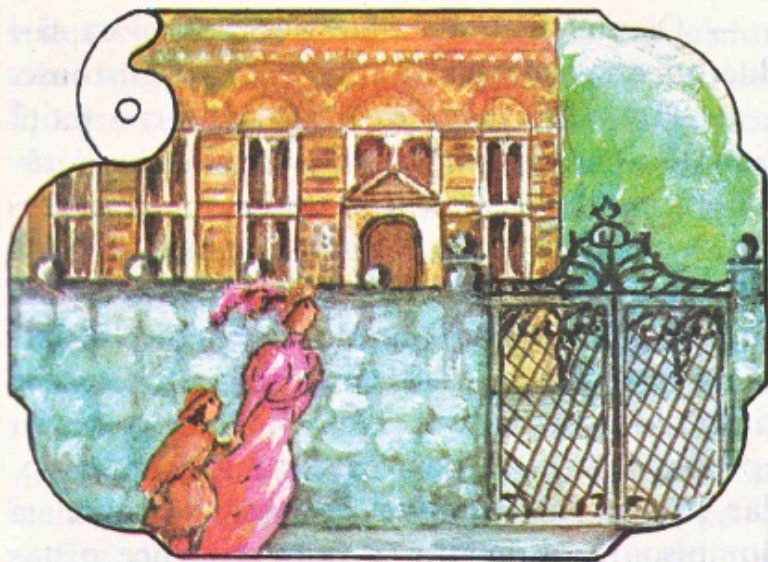
— Mă strigă bunica, trebuie neapărat să văd! țipa Heidi.

Mătușa însă se împotrivi, spunîndu-i că trebuie să se grăbească dacă vor să nu piardă trenul. În cele din urmă, Dete o liniști, făcîndu-i întruna despre lucrurile frumoase care avea să le vadă la Frankfurt și dîndu-le toate asigurările că se poate întoarce oricînd la bunica, dacă n-o să-i placă; în felul acesta cel puțin o să aibă prilejul să-i aducă bucurii ceva frumos, care să-i facă plăcere. Convinsă Heidi începu să țină pasul cu ea.

— Și ce i-aș putea aduce bunicii, din Frankfurt? întrebă ea, după un timp.

— Știu și eu, de pildă niște pîinițe din țara lea albe, cred că i-ar prinde bine, să nu mîmînce, sărăcuța, atîta pîine neagră...

— Da, da, ai dreptate, încuviință Heidi am văzut-o de multe ori cum îi dădea bucurii ei de pîine lui Peter, fiindcă era tare pe ea. Hai să fugim mai repede, ca să-i aducă mîine cîteva pîinițe.

Capitolul 6

UN NOU CAPITOL ȘI ALTE ÎNTÂMPĂRI

Așa cum îi povestise mătușa Dete Unchiului din munți, micuța Clara își petrecea toată ziua într-un scaun cu rotile, plimbându-se de colo pînă colo, în frumoasa casă a domnului Sesemann, tatăl ei. În dimineața asta, se afla într-o odaie spațioasă, lângă sufragerie. Odaia era mobilată cu tot felul de lucruri atrăgătoare, ce-i dădeau o înfățișare plăcută, și se vedea limpede că acesta era locul preferat al celor din casă. Datorită unei biblioteci mari cu geamuri, i se mai spunea și sală de studii. În fiecare zi, micuța Clara primea aici vizita unui preceptor care o instruia, pe măsura vârstei și a puterii ei de înțelegere. Clara era trasă la față și ochii ei albaștri se uitau cu nerăbdare la ceasul din perete.

— E prea devreme? o întrebă ea pe domnișoara Rottenmeier, care stătea așezată la o masă de lucru și tricota. Îmbrăcămintea domnișoarei părea ciudată; purta o rochie cu un guler mare de tot și o pălărie în formă de clopot. După moartea soției sale, domnul Sesemann, care obișnuia să călătorească foarte mult, îi încredințase domnișoarei Rottenmeier conducerea casei, cu condiția să nu facă nimic ce ar putea să nu fie pe placul fiicei sale Clara.

În clipa în care micuța Clara o întrebă pentru a doua oară dacă e prea devreme, Dete, nînd-o de mîină pe Heidi, se afla la poartă și întrebă pe vizitiul Johann dacă poate să vadă pe domnișoara Rottenmeier.

— Asta nu e treaba mea, îi răspunse vizitiul; sunați-l pe Sebastian și-o să vă spun.

Dete sună și peste puțin timp veni Sebastian, îmbrăcat într-o livrea cu nasturi maro rotunzi, aproape cît ochii lui.

— Aș vrea să întreb, repetă Dete, dar nu pot vedea pe domnișoara Rottenmeier.

Sebastian îi dădu același răspuns:

— Asta nu-i treaba mea, apăsați pe celălalt buton și sunați-o pe Tinette.

Dete sună pentru a doua oară.

Tinette coborî cu o bonețică albă în casă și de la mijlocul scării, întrebă ce dorește.

Dete puse a treia oară aceeași întrebare. Tinette făcu nevăzută, dar într-o clipită fu înapoi și spuse cu un aer de ușoară batjocură:

— Sînteți așteptate...

Apoi, Dete și Heidi o urmară pînă în camera de la sfîrșitul sălii de studii, unde se opriră respectuos în pragul ușii. Dete o mai ținea și acum de mîină pe Heidi, de teamă ca nu cumva să se vadă vreă prostie, văzînd o casă atît de deosebită de cabanele cu care era ea obișnuită.

Domnișoara Rottenmeier se ridică încet pe scaun și, apropiindu-se de ele, o cercetă cu viitoarea prietenă a Clarei. Heidi își puse rochița roșie și pălărioara de pai. La vedere, domnișoara Rottenmeier nu părea foarte mulțumită.

— Cum te cheamă? o întrebă pe Heidi, care, la rîndul ei, se uita cu atenție la pălărioara ciudată a domnișoarei Rottenmeier.

— Heidi, răspunse ea, cu o voce limpede și sonoră.

— Cum ai spus? întrebă domnișoara Rottenmeier uluită. Asta nu e nume. Cum ai fost botezată?

— Nu știu... spuse Heidi cu seninătate.

— Ce răspuns! izbucni indignată domnișoara, clătînd din cap. Ascultă, Dete, poata dumitale e zăpăcită sau prost crescută?

— Eu am numai opt ani, interveni Heidi.

în ciuda faptului că mătușa ei o zgîlții din nou și ea, sărăcuța, nu înțelegea de ce.

— Cum adică, opt ani?!? izbucni minioasă domnișoara Rottenmeier. Cu patru ani mai puțin decît Clara?!? Ce-ai învățat pînă acum? Și la ce școală?

— La nici una, răspunse Heidi cu seninătate.

— Cum?! Vrei poate să spui că nu știi să citești?!

— Nu, și nici Peter nu știe.

— Vai de noi, ce ne facem?! Poftim, nu știe să citească! Și ce știi?

— Nimic, spuse Heidi adevărul adevărat.

— Dete, începu din nou domnișoara Rottenmeier, după un scurt timp de tăcere, fetița asta nu e cum ne-am înțeles! De ce mi-ai adus-o?

Dete însă nu se pierdu cu firea:

— Dimpotrivă, domnișoară, spuse ea; eu cred că este întocmai așa cum ați cerut-o. Ați stăruit foarte mult să nu semene cu nici o altă fetiță. De aceea m-am gîndit la ea, fiindcă, știți, la noi, pe măsură ce cresc, copiii încep să semene repede între ei. Acum, însă, vă rog să mă iertați, trebuie să mă duc la stăpînii mei. Dacă dumnealor o să-mi dea voie, mai dau eu pe aici, să văd cum merg lucrurile.

Apoi, făcînd o plecăciune, Dete părăsi încăperea și porni grăbită să coboare scările. Domnișoara Rottenmeier se ridică iute de pe scaun, căci, dacă fetița urma să rămînă, trebuia să pună la punct o mulțime de lucruri cu mătușa ei.

Heidi stătu un timp singură, în pragul ușii, apoi se îndreptă spre fotoliul Clarei, care îi făcuse semn să se apropie.

— Cum ți-ar plăcea să-ți spun, Heidi sau Adelheid? o întrebă micuța infirmă.

— Pe mine mă cheamă Heidi.

— Foarte bine, așa o să-ți spun, deși n-am mai auzit niciodată numele ăsta pînă acum. Și nici o fetiță ca tine n-am mai văzut. Părul a fost întotdeauna așa scurt și cîrlionțat?

— Cred că da, răspunse Heidi.

— Îți pare bine că ai venit la Frankfurt?

— O, nu, dealtfel miine plec înapoi ca duc bunicii niște pîinițe proaspete și gust

— Hm, cum văd, ești într-adevăr o f ciudată. Ai mei te-au chemat anume ca s mii cu mine și să învățăm împreună. La put, o să ți se pară foarte caraghios, fi nu știi să citești și totul va fi nou pentru Uneori, lecțiile sînt atît de lungi, încît neața pare fără de sfîrșit și preceptorul vine zilnic de la ora zece pînă la prînapropie cartea de ochi ca și cum ar fi m dar știu că la adăpostul ei cască pe rupt domnișoara, din timp în timp, își duce o tistă mare la ochi, ca și cum ar înduioșacitim, dar și ea se ascunde ca să caște. dacă, din nenorocire, casc și eu, ia imedi sticlă cu untură de pește, zicînd că slăbes așa de groaznic la gust, că prefer să-mi încăscatul.

Cînd auzi Heidi că e vorba să învețe s tească, clătină trist din cap. Clara îi sp

— Fără discuție Heidi, trebuie să știi s tești, ca toată lumea, preceptorul e tare ai să vezi, explică totul foarte bine. Dar nimic dacă nu-l înțelegi, cel mai bine e s răbdare și, mai ales, să nu-i pui întrebări taci și cu cît îți va da mai puține explicați atît mai multe vei înțelege; și, după ce a vățat lecția, începi să te descurci foarte b îți dai seama ce a vrut să-ți spună...

A doua zi, cînd deschise ochii, Heidi n în stare, multă vreme, să se dezmeticească frecă pleoapele, se mai uită o dată și în dată în jurul ei, dar de văzut vedea m aceleași lucruri În sfîrșit, se dumiri: dorm într-un pat mare, cu așternut alb, într-om eră înaltă și spațioasă. Lumina pătrun acolo prin niște ferestre mari, cu perdele moase, tot albe. În fața ei, lîngă perete afla un divan de toată splendoarea, iar vece cu flori, de o rară frumusețe, învese încăperea.

Își aminti că se află la Frankfurt și ziua ieri îi veni din nou în minte, pînă la sfatu și explicațiile domnișoarei Rottenmeier.

Sări iute din pat, se îmbracă și începu alerge de la o fereastră la alta, în dorința o

vedea cerul și pământul. În spatele perdelelor albe, însă, se simțea ca o pasăre într-o colivie. Încotro se uita, nu zărea decît zidurile caselor vecine. De fapt, era încă foarte devreme. La munte se învățase, ce-i drept, să se scoale cu noaptea în cap și să iasă repede în pragul ușii, de unde privea culoara cerului și se uita să vadă dacă soarele poleia cu razele sale crestele stîncioase și dacă floricelele au deschis și ele ochii.

Acum, Heidi avea simțămîntul că se află închisă într-o colivie frumoasă de aur, ca o pasăre dornică să-și ia zborul spre înălțimile albastre. După ce se încredință că toată strădania ei de a vedea împrejurimile era zadarnică, începu să chibzuiască cum ar putea ieși afară ca să meargă să vadă cîmpia. Dar, dacă își aduce bine aminte, ieri, înainte de a intra în această casă frumoasă, nu călcase decît pe pietre... Deodată, se deschise ușa și Tinette își vîrî capul înăuntru, spunînd scurt:

— Micul dejun e gata!... Și dispăru.

Heidi nu înțelese că era invitată la gustarea de dimineață ci, dimpotrivă, zărind chipul răutăcios și batjocoritor al cameristei, își închipui că aceasta voise să-i spună să nu se apropie de ea. Trase deci un scaun de lîngă masă și se așeză, așteptînd cu răbdare să vadă ce avea să se mai întîmple. La scurt timp după aceea, intră în odaie, ca o vijelie, domnișoara Rottenmeier.

— Ce-i asta, Adelheid, se răsti ea, nu știi ce-i micul dejun? Hai, repede!...

Heidi o urmă numaidecît în sufragerie, unde Clara aștepta de cîteva minute, dar o salută bucuroasă. Era sigură că avea să asiste, ca și ieri, la o mulțime de scene vesele. Dar Heidi își mîncă foarte cuminte tartina, bău ceaiul și masa luă sfîrșit în liniște. Apoi Sebastian o duse pe Clara în sala de studii și domnișoara Rottenmeier o rugă pe Heidi să stea cu bolnava pînă avea să sosească domnul preceptor. De îndată ce rămaseră singure, Heidi o întrebă pe colega ei cum ar putea face să se uite un pic afară.

— Foarte simplu, răspunse ea, deschizi ferestra și te uiți.

Heidi încercă din răspuneri să deschidă ferestra, dar nu izbuti.

— Lasă, lasă, nu te mai obosi, îi spuse Clara zîbindu-i prietenos; vād că nu poți să faci nimic eu nu pot să te ajut, dar cum îl găsești pe Sebastian, roagă-l pe el și ai să vezi că îți va deschide cu plăcere.

Heidi era fericită să afle că ferestrele din camera ta teau fi deschise: în felul ăsta, cel puțin, avea să aibă prilejul să privească și ea, din cînd în cînd, în cîmpul împrejurimile...

Într-o zi Clara îi ceru lui Heidi să-i povestească despre felul cum trăia la ea acasă. Heidi îi povesti tot ce știa despre muntele înalți, despre bunicul ei, despre bunică, despre Peter și despre pășuni și capre... Într-un alt timp, sosi și preceptorul, dar domnișoara Rottenmeier nu-l conduse, ca de obicei, din camera în sala de studii, ci îl invită mai întîi în sufragerie, ca să-i poată vorbi în liniște despre noua venită. Îi arătă, înainte de toate, în ce împrejurări încurcături se afla: nu de mult, i-a scris domnul Sesemann, care mai tot timpul și-l ducea pe trecea la Paris, că, de cîteva luni micul Sebastian și Clara își dorea o colegă de învățătură și că totodată — o camaradă în timpul liber. Clara, ea, domnișoara Rottenmeier, ținuse să menționeze, în amintita scrisoare, că o asemenea prietenă i-ar prinde bine Clarei, din toate punctele de vedere. Domnul Sesemann îi răspuns că nu are nimic împotrivă, cu condiția ca viitoarea prietenă să fie de vîrsta frumuseții lui, căci pentru nimic în lume nu ar îngădui ca un copil mic să fie chinuit în casa ei. Domnișoara Rottenmeier consideră obsequiositatea de prisos (cui i-ar da prin minte să chibzuiască un copil în această casă?). Și continuă, indignată, spunînd cum a fost înșelată, că fetiță adusă de cineva și, în încheiere, îi povesti preceptorului despre totala lipsă de educație a noii venite, făcîndu-l să înțeleagă că, din punct de vedere al ființei, ea nu avea nevoie s-o învețe nu numai alfabetul, ci și cele mai elementare reguli ale buneii cuviințe. Singura salvare din această situație nefericită ar fi, după părerea ei, ca domnul preceptor să facă o declarație cu hotărîre că doi copii cu firi atît

diferite nu pot învăța împreună. Asta ar fi de ajuns pentru ca domnul Sesemann să trimită copilul înapoi, de unde venise. Acum ea nu mai putea face nimic fără încuviințarea domnului Sesemann, care știe de venirea fetiței.

Domnul preceptor era un om foarte chibzuit și niciodată nu se grăbea să judece lucrurile, înainte de a ști exact despre ce este vorba. O liniști pe domnișoara Rottenmeier, arătându-i că dacă una din fetițe e mai avansată la învățătură, asta nu înseamnă că o metodă bună de predare n-ar putea să o aducă, foarte curînd, și pe cealaltă la același nivel.

Văzînd că preceptorul nu-i împărtășește părerea, ba, mai mult, era dornic să predea din nou alfabetul, domnișoara îl pofti numaidecît în sala de studii. Ea, însă, nu rămase, ci se retrase repede în camera ei, nu de alta, dar îi era silă să mai asculte pentru a nu știu cîta oară bolborosirea alfabetului. Umbla de colo pînă colo prin odaie, frămîntată de un singur gînd: cum să se poarte servitorii cu Adelheid. Domnul Sesemann i-a scris foarte clar că fetița va trebui să fie socotită de-a casei și toată lumea să se poarte frumos cu ea. Deodată, un zgomot cumplit, provocat de căderea unor obiecte în sala de studii, urmat de o voce deznădăjduită care-l chema în ajutor pe Sebastian, o smulse din meditația ei adîncă. Se repezi imediat într-acolo, și ce să vadă? Toate cărțile și rechizitele școlare erau pe jos, o călimară zăcea răsturnată și cerneala se prelingea pe podea și pe covor. Heidi ia-o de unde nu-i.

— Ei, bravo, nimic de zis, frumoasă treabă! strigă ea cu răutate. Covorul, cărțile, coșulețul de lucru, toate înecate în cerneală. Asemenea debandadă nu mi-a fost dat să văd. A cui e isprava? Fără îndoială, a neisprăvitei, nu-i așa?

Preceptorul stătea în picioare și se uita năuc, speriat de pagubele pricinuite...

*

Sebastian, la rugămintea lui Heidi, deschise cea mai mare fereastră; Heidi alergă într-acolo; dar era prea mică și nu ajungea decît pînă la pervaz.

— A! Micuța domnișoară vrea să vească afară, spuse Sebastian, și, luînd-o pe de brațe, o urcă pe un scaun.

Heidi se întoarse repede spre el, dezamăgită:

— Nu se vede nimic, decît o stradă pietruită și niște case. De la altă fereastră vede altceva?

— Nu, răspunse Sebastian, vederea e aceeași, peste tot.

— Și de unde s-ar putea vedea pînă la parte, în vale?

— Pentru asta ar trebui să vă urcați pe turla unei biserici înalte, uitați-vă, cum e de colo, cu o bilă de aur în vârful săgeții. acolo se deschide o priveliște frumoasă a tregului oraș și puteți vedea și împrejurimile.

Heidi coborî iute scara și, deschizînd poarta clădirii, se trezi direct în stradă. De la fereastră, i se păruse că turla e chiar în fața ei și n-avea decît să treacă strada ca să ajungă la ea. Dar nu era așa. Rătăci un timp pe străzile Frankfurtului și tot nu văzu nimic. Îndușințată că trecătorii, ce păreau foarte grăbiți, n-aveau timp să-i răspundă, se apropie curioasă de un băiețandru ce stătea într-un colț, ținînd în brațe un animal ciudat și o flașcă mică în spinare.

— Unde e turla aceea înaltă și ascuțită? întrebă ea.

— Ce turlă? Habar n-am...

— Nu știi nici o biserică cu o săgeată în vîrf?

— Cum să nu, știu...

— Atunci, hai și mi-o arată...

— De arătat ți-o arăt eu, dar mai întîi trebuie să-mi spui ce-mi dai în schimb.

Heidi se scotoci prin buzunare și scoase o poză pe care erau pictați niște trandafiri roșii. Ținea mult la această poză, căci o căpătase de la Clara; totuși, i-o oferi.

Băiețandrul se uită la poză și clătină din cap, în semn de nemulțumire.

— Dar ce vrei? îl întrebă Heidi, luînd înapoi poza.

— Bani, răspunse băiatul.

— Bani n-am. Și cît ai vrea?

— Păi, douăzeci de centime.

— Bine, hai!

Porniră împreună pe o stradă lungă ce parcă nu se mai sfârșea. La un moment dat, Heidi îl întrebă pe băiat ce duce în spate, și astfel află că povara lui era o flașnetă, care, atunci când învîrtești manivela, cîntă un cîntec frumos.

În sfîrșit, ajunseră în fața unei biserici cu turla înaltă.

— Cum să intru, dacă ușile sînt închise? întrebă Heidi.

— Habar n-am.

Deodată, Heidi zări o sonerie și trase de cordon.

— Tu mă aștepti aici, pînă mă întorc, ca să-mi arăți drumul înapoi. Altfel mă pierd.

— Și cît îmi dai ca să te duc și acasă?

— Cît mai vrei?

— Încă douăzeci de centime.

În clipa aceea, se auzi un scîrțîit de chebroască, apoi ușa se deschise și în prag se arătă un bătrîn. Mai întîi se uită mirat în jur, apoi se îndreptă amenințător spre cei doi copii.

— De ce ați sunat? se răsti el mînios. Știți să citiți? Ce scrie aici, desupra soneriei? „Pentru cei ce doresc să viziteze turla...”

Fără să spună o vorbă, băiețandru arătă cu degetul spre Heidi. Aceasta se apropie de paznic și-i spuse foarte cuviincios:

— Știți, de fapt, eu asta voiam, să mă urc în turlă.

— Ce să faci acolo?! Și cine te-a trimis? Întrebă bătrînul.

— Cum ce să fac? Vreau să văd priveliștea, atîta tot, răspunse Heidi.

Bătrînul crezu că glumește și se rățoi la ea:

— Bagă de seamă, dacă te mai prind pe ai-acea, o pățești — ai înțeles? Și, zicînd aceste cuvinte, se întoarse și dădu să intre înapoi în biserică; dar Heidi fugi după el, apucîndu-l de haină, îi spuse cu o voce rugătoare:

— Lăsați-mă, numai de data asta...

Înduioșat de privirea blajină a copilei, bătrînul o luă de mîna și-i spuse pe un ton vesel:

— Bine, dacă ții atît de mult să urci, hai cu mine.

Băiatul nu se ridică de pe treapta scării, unde se așezase între timp, și făcu semn cu mîna că el nu se duce.

Condusă de bătrînul paznic, Heidi urcă mai întîi o mulțime de trepte de lemn, la capătul cărora începea o scară înaltă. Ajuns în vîrfurile ei, bătrînul o ridică pe Heidi în brațe și o săltă în sus în dreptul unei ferestre mari.

De acolo, Heidi zări în fața ei o învălmășeală mare de acoperișuri, turle și coșuri. Dezamăgită, întoarse capul și spuse:

— Nu asta mă așteptam eu să văd.

— Ce poate înțelege un copil de vîrsta ta dintr-o priveliște atît de frumoasă? mormăi bătrînul paznic. Hai, coboară, și altă dată să nu te mai prind că suni la ușa bisericii.

La întoarcere, trecură prin dreptul cămăruței în care locuia paznicul. În mijlocul ei, Heidi zări o pisică tolănită într-un coșuleț de nuiele. Cînd se apropie de ea, pisica începu să se zbirlească, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția să nu se apropie prea mult. Heidi se opri și se uită la ea, cu ochii fermecați: nu mai văzuse niciodată o pisică atît de grasă. În coșuleț se lăfăiau, înghesuindu-se una în alta, opt pisicuțe, care parcă se întreceau în mieu-

nat. Minunîndu-se de fetița rămasă cu gura căscată în fața acestui tablou ciudat, necănit pentru ea, bătrînul paznic îi spuse:

— Hai, vino să-i vezi puii, dacă ești curioasă, mine, mama lor n-o să-ți facă nici un rău.

La acest îndemn, Heidi prinse curaj și se apropie de coșul pisicilor, izbucnind în bucurie:

— Ah, ce drăguțe sînt! Și ce frumoase joacă!...

Nu mai putea de dragul micuțelor animale care săreau de zor și cădeau grămadă una peste altele.

— Vrei și tu una? o întrebă paznicul zîmbind.

— Una numai pentru mine?! Și de tot te miră Heidi, nevenindu-i să creadă.

— Da, numai pentru tine. Și dacă vrele dau pe toate, numai să ai unde să le ține, spuse paznicul, fericit să scape de ele fără nevoie să le arunce ori să le înece.

— În casa noastră e loc destul, îl asigură Heidi. Vai, ce-o să se mai bucure Clara o să vadă niște pisicuțe atît de drăgăle! Cum aș putea să le iau? Și fără să mai aștepte răspunsul, Heidi apucă vreo două în mînă, dar mama pisicilor se repezi la ea, furioasă.

— Dă-mi adresa și ți le aduc eu, mîine, mîine, mîine, spuse paznicul, în timp ce-și mînea cu gingășie vechea prietenă, care, de ani de zile, trăia alături de el, în biserică, unde găzduia zilnic cel puțin o duzină de șobolani și darul cel mai scump al gospodăriei, un câine rită acestui ospăț era atît de mare și de gras.

— Locuiesc la domnul Sesemann, îi răspunse Heidi, adăugînd că deasupra porții de la biserică află un cap mare de ciine cu un inel de aur la gura.

Bătrînul paznic, care trăia de atîția ani în turnul bisericii, cunoștea mai toate casele din oraș, ca să nu mai vorbim de faptul că era un prieten bun cu Sebastian.

— O știu, răspunse el, dar de cine să mă duc? Căci nu ești tu domnișoara Sesemann?

— Nu, dar Clara o să se bucure grozav cînd o să vadă pisicuțele astea atît de drăgăle.

Bătrînul ar fi vrut să coboare, dar Heidi

se mai sătura privind jocul neastîmpărat al pisicilor.

— Aș vrea să iau două acuma, una pentru Clara și una pentru mine. Se poate? întrebă ea.

Momind-o cu o strachină cu lapte, bătrînul o scoase pe mamă din odăiță, lăsînd-o pe Heidi să aleagă doi pușori. În culmea fericirii, luă unul galben și unul alb și-i băgă în buzunarele de la șorț. Cînd ieși în stradă, îl rugă pe micuțul flașnetar s-o ducă acasă, la domnul Sesemann.

— Habar n-am unde vine această casă, îi răspunse băiatul, ridicînd din umeri.

Heidi se apucă atunci să-i spună tot ce știa despre casa în care locuia, dar micuțul flașnetar răsucea întruna din cap, dîndu-i a înțelege că nu știe.

— Stai puțin, începu să-i explice Heidi — cînd te uiți pe fereastră afară, vezi o clădire mare, cu acoperișul așa. Și desenă, cu arătătorul, o curbă mare în aer. Muzicantul o înțelese, Heidi îl urmă, și nu mult după aceea ajunseră în fața casei.

Heidi apăsă pe butonul soneriei și Sebastian veni numaidecît să deschidă. O lăsă să intre și, în aceeași clipă, trînti iute ușa, strigînd:

— Pleacă, pleacă repede!

Flașnetarul rămase trăsmit. Nu pricepea nimic.

— Pleacă! repetă Sebastian, în timp ce urca scările. Toată lumea e la masă și domnișoara noastră e ca un butoi de pulbere, gata să explodeze. Apoi, cu o voce mai blajină, adăugă: Ce idee și pe dumneavoastră, micuță domnișoară, să bateți străzile așa, fără nici un rost...

Heidi intră în sufragerie. Domnișoara Rottenmeier nici nu se uită la ea, în timp ce Clara nu scotea un cuvînt. Tăcerea lor o sperie un pic. Abia după ce se așeză la masă, domnișoara se întoarce spre ea și-i spuse cu asprime în glas:

— O să stau de vorbă cu tine, mai tîrziu, Adelheid; deocamdată vreau să-ți spun că te porți foarte urît. Ai ieșit din casă fără să ceri

voie și ai colindat străzile ca un copil al mîinii. Așa ceva nu s-a mai pomenit...

„Miau!“ se auzi deodată și domnișoara Rottenmeier amuți. Apoi, sărind în sus derie, izbucni:

— Cum?! După ce că ești vinovată, faci și glume proaste? Bagă de seamă...

— Nu fac... începu Heidi, dar n-apsă să-și rostească gîndul pînă la capăt, cînd întreruptă de alte două miorlăituri.

Lui Sebastian mai-mai să-i scape plat din mîină, atît de tare îl pufnise rîsul.

— Ajunge! țipă domnișoara Rottenmeier. Ridică-te și părăsește imediat sufrageria.

— De ce nu încetezi cu miorlăitul, da vezi că asta o supără pe domnișoara noastră? întrebă Clara, uitîndu-se la Heidi cu blîndețe.

— Nu eu miorlăi, pisicuțele... izbuti în cîin din urmă să îngaime biata Heidi.

— Cum?! Pisici în casa asta?!

Îngrozită, domnișoara strigă să vină Tine și Sebastian.

— Luați animalele astea oribile și goniți-le! strigă ea, apoi se retrase în sala de studii și încuie ușa cu cheia, căci, pentru ea, pisicuțele erau viețuitoarele cele mai feroase din lume.

Sebastian intră în sufragerie cu zîmbetul pe buze. În timp ce o servea pe Heidi, băgase de seamă cam despre ce-i vorba și, prevăzător cum era, ieșise, căutîndu-și de lucru la bucatărie. Nu de alta, dar, știind ce avea să se întâmple, se temea că nu va fi în stare să-și stăpînească rîsul. Acum, în sufragerie, domnișoara liniște desăvîrșită. Heidi și Clara se jucau furtiv care cu pisicuța ei.

— Spune-mi, te rog, domnule Sebastian, nu știi un loc unde am putea ascunde pisicuțele, așa fel încît domnișoara să nu le vadă? întrebă Clara. O să ne jucăm cu ele numai cînd sîntem singure.

— Să n-aveți nici o grijă, domnișoara Clara; le duc eu într-un loc ferit unde doarele fricoase nu se duc niciodată. Vă rog să aveți încredere în mine, o asigură Sebastian rîzînd pe sub mustață. Era bucuros în sine și în lui de supărarea domnișoarei Rottenmeier și fericit că asemenea momente hazlii vor mai

și în viitor, cu duiumul.

Tîrziu de tot, cînd se apropie ora de culcare, domnișoara Rottenmeier crăpă ușa sufrageriei și întrebă dacă fioroasele animale au dispărut din casă. Sebastian o încredință că porunca a fost îndeplinită întocmai și, luînd în grabă pisicuțele, dispăru cu ele într-o cli-

pită. Heidi scăpă deocamdată de mustră promisă, căci istovită de emoțiile și necazurile pricinuite de purtarea micuței domnișoare, guvernanta amîna discuția pentru a doua zi. Se retrase, tăcută, în camera ei, iar fetițele duseră și ele să se culce, bucuroase că pisicuțele aveau un culcuș bun și sigur.